En un bosc, amb llum de lluna

Per GloriaA el dj., 23/08/2018 - 00:00

“En la nit, en el bosc, sota el cel estrellat,
m’he sentit unit amb el Tot,
i el Tot era això: nit, bosc, cel,
brisa, humitat, el xerric dels grills,
i no calia res més,
cap Déu, cap transcendència”,
confessen alguns.

Però mai no sabem del tot què és el Tot!:
per tal que hi hagi el bosc, la nit,
el cel estrellat, el vent, els grills,
cal molt més que això:
un ordre matemàtic profundíssim,
una sintonia de constants físiques,
unes ruptures de simetria delicades,
un univers immens, una evolució llarguíssima.

La rotunditat de la immediatesa
és un sentiment inoblidable,
però té poc a veure amb la realitat de les coses,
que venen de molt més lluny,
de molt més enllà, de molta més subtilesa,
que la que el sentiment ens permet d’imaginar.

En el fons, la idea de Déu
–en la seva profunditat, puresa i dificultat–
és més propera a la realitat abismal de les coses
que no pas les coses mateixes que veiem
i que tantes vegades se’ns imposen,
tan persuasivament, tan místicament.

David Jou ‘La mística dels dies’